

Božje Svetište i Prebivalište

Vječnost nikada neće moći dokučiti dubinu ljubavi otkrivenu na križu s Golgote. Upravo su ondje, licem u lice stajale beskrajna Kristova ljubav i bezgranična sebičnost Sotone. Cjelokupni religijski sustav drevnih Izraelaca, sa svim svojim sjenovitim tipovima i simbolima (Vidjeti: Hebrejima 8:5, 10:1; Kološanima 2:17), bio je ništa drugo doli sažeto proročanstvo evanđelja Isusa Krista. Kroz njega nam je otkrivena Njegova žrtva na križu i njegov rad kroz služenje čovječanstvu.

Iako je Kristovom smrću zauvijek ukinuto vršenje ovih rituala i ceremonija, simboličke je istine kroz njih i dalje moguće jasno vidjeti. Svakom žrtvovanom životinjom prikazana je Kristova smrt. Svakim se oblakom kâda u nebo uzdizala Njegova pravednost. Svakim zvukom trube jubileja, oglašavano je Njegovo ime. U čudesnom otajstvu Svetinje nad svetinjama boravila je Njegova slava.

Svjetlom koje isijava iz svetišta, Mojsijeve knjige, sa svim svojim detaljima o žrtvama pomirnicama, obredima i ceremonijama, koje se obično smatra beznačajnima i nezanimljivima, počinju sjati svojom ljepotom i dosljednošću. Ne postoji druga tema koja tako potpuno objedinjuje sve dijelove nadahnute Riječi, kao što to čini tema svetišta. Svaka istina iz evanđelja svoje središte nalazi u službi u svetištu, te iz te službe isijava jednako kao i tople zrake sa sunca. Svaki tip (sjenku, pretkazanje) korišten u žrtvenom sustavu, osmislio je Bog kako bi taj tip u sebi nosio sličnost sa nekom duhovnom istinom. Vrijednost ovih tipova sastojala se u tome što ih je sam Bog odabrao da ukazuju u budućnost, na različite etape cjelovitog plana spasenja, kojeg je Kristova smrt učinila mogućim. No, zbog čega je uopće žrtveni sustav postao potreban?

Adamova i Evina neposlušnost Božjim zapovijedima otvorila je vrata našeg svijeta bujici zla. Gurnula je cijeli ljudski rod u neprobojnu tamu i smrt je postala budućom sudbinom svega živoga. No, božanska je ljubav osmislila plan kojim bi čovjek mogao biti otkupljen od grijeha i od smrti. Taj je plan otkriven kroz obećanje:

"Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina. On će ti satrti glavu; a ti ćeš ga raniti na peti." Postanak 3:15.

Budući da je božanski zakon jednako svet kao i sam Bog, samo bi Netko tko je jednak Bogu mogao osigurati pomirenje za kršenje tog zakona. Stoga se izraz "rod (potomak) ženin" ne može odnositi na nikoga drugog nego na Gospoda Isusa Krista (vidjeti Galaćanima 3:16). Ovim obećanjem našim prvim roditeljima, tračak nade obasjao je sumorne umove grešnog para. Tada, kad im je obznanjen žrtveni sustav koji je zahtijevao život nevine žrtve (vidjeti Postanak 4:4), mogli su jasnije vidjeti da je žrtvovanje dragog Božjeg Sina bilo nužno, kako bi se osiguralo pomirenje za njihov grijeh i zadovoljilo zahtjeve prekršenog zakona. Kroz ovaj sustav žrtava, sjenka križa sezala je natrag sve do početka, i postala je zvijezda nade, rasvjetljavajući strašnu i mračnu budućnost, i izbavljajući ju iz potpunog uništenja i nepoznatog užasa.

Ispitajmo neke od ovih obreda i ceremonija, kako bismo vidjeli koje će duhovne istine izbiti na površinu. Kako bi čovjek mogao shvatiti svu gnusnost grijeha, koji će uzeti život bezgrešnoga Sina Božjeg, morao je donijeti nevino janje, nad njegovom glavom ispovjediti svoje grijeha, te mu tada vlastitim rukama oduzeti život – to je bila sjenka, tip ili pretkazanje Kristovog života. Nakon toga, ova žrtva za grijeh bila je spaljena, pretkazujući da će, kroz Kristovu smrt, sav grijeh biti konačno uništen u vatrama posljednjeg dana (vidjeti Malahija 4:1-3; Otkrivenje 20:9-10, 13-15).

Ovaj jednostavni sustav žrtava, kojeg je na samom početku uspostavio Gospod, kako bi služio kao simbol, slika ili pretkazanje (tip) Krista, gotovo je u potpunosti zaboravljen tijekom egipatskog ropstva Izraelove djece. Nakon napuštanja Egipta u Izlasku, Mojsije im je (prema Božjoj uputi) dao razrađeniji sustav kojeg Sveto Pismo naziva "Svetište i njegove službe" (vidjeti Izlazak poglavlja 25-38; Levitski zakonik poglavlja 4-27). Ovo zemaljsko svetište, sa svakim svojim pojedinim građevnim elementom ili uporabnim predmetom, svakim oblikom, obredom i detaljem svojih službi, imalo je duhovni značaj. Služilo je tome da štovatelju pruži potpunije razumijevanje velikoga plana kojim čovječanstvo može, kroz Krista i njegovu veliku žrtvu, biti izbavljeno od grijeha i smrti.

Kršćanin koji proučava tipsku službu zemaljskog svetišta, ne kao zbir suhoparnih, beživotnih ostataka drevnog bogoštovlja, već kao prekrasan božanski zbir dijelova koji prikazuju čudesan plan izbavljenja, bit će osupnut ljepotom koja mu se otkriva. Pred očima mu je prekrasna priča o Spasiteljevoj ljubavi. Kršćanin vidi živopisnu sliku svećenika u snježnobijelom talaru kako odvodi crvenu junicu u divljinu, izvan tabora i ondje ju nudi kao žrtvu pomirnicu za grijeh. Vidi zaklanu junicu i njezinu krv prolivenu po grubom kamenju doline. Ovo nas treba poučiti kako je Krist umro i za potpunog izopćenika u svakom smislu (vidjeti Brojevi 19:1-22; Ponovljeni 21:1-9). Tko može promatrati takav prizor a da mu srce ne bude ispunjeno ljubavlju prema Otkupitelju tako punom suosjećanja?

Kršćanin ponovo vidi sliku grešnika koji nema što ponuditi, a čezne biti slobodan od grijeha. Bepomoćno sjedi i gleda svoju dobrostojeću braću kako prolaze pored njega sa svojom skupom janjadi kao pomirenjem za grijeh, vidi siromašne kako prinose nešto manje skupe golubove i grlice, i na kraju potone u očaj budući da on nema nikakvu životinju koju bi ponudio za svoje grijehe. Tada njegovo lice obasja svjetlost nade, dok mu netko govori "biti će dovoljna samo mjerica brašna" (vidjeti Levitski 5:11-13). Dok grešnik gleda kako svećenik prinosi jednu šaku ovog mljevenog žita, kao simbola blaženog Kristova tijela slomljenog zbog grijeha, i čuje ga kako govori, "Oprošten ti je grijeh tvoj", njegovo srce poskakuje od radosti. Zaista je mnogo slavne Božje istine koju je moguće otkriti kroz proučavanje svetišta i njegovih službi.

Svetište ili šator koji je sagradio Mojsije prema Božjem naređenju, bilo je zemaljsko boravište Svevišnjega. Bog je rekao: "Neka mi sagrade Svetište da mogu boraviti među njima." Izlazak 25:8.

Dok su Izraelci putovali pustinjom, šator je bio tako načinjen da se mogao prenositi s mjesta na mjesto, no svejedno je to bila veličanstvena građevina. Njezini su se zidovi sastojali od uspravnih dasaka presvučenih debelim slojem zlata i umetnutih u podnožja od srebra, dok se krov sastojao od niza zastora i pokrivala, pri čemu su vanjski bili od životinjske kože a unutarnji od fino satkanog lana ukrašenog likovima kerubina ili anđela (Vidjeti: Izlazak 26:2-30). Osim vanjskog dvorišta u kojem se nalazio oltar za žrtve paljenice, te mjedeni umivaonik, tj posuda za pranje (Vidjeti Izlazak 27:1-8; 30:17-21), samo se svetište sastojalo od dva odjeljenja nazvana - svetinja, i svetinja nad svetinjama (Vidjeti Izlazak 26:33, 1 Kraljevima 6:16-17, 8:6-10; Hebrejima 9:2-3). Ova su dva odjeljenja bila međusobno odijeljena prekrasno i bogato ukrašenim zastorom ili zavjesom (Vidjeti Izlazak 26:31-34), dok se sličan zastor nalazio i na ulazu iz vanjskog dvorišta u svetinju, tj. prvo odjeljenje svetišta (Vidjeti Izlazak 26:36-37).

U svetinji se, s južne strane, nalazio svijećnjak sa svojih sedam svijeća, koji je osvjetljavao svetište i danju i noću (Vidjeti Izlazak 25:31-40, 26:35, 40:24-25). Sa sjeverne je strane bio smješten stol s (prinesenim) kruhovima (Vidjeti Izlazak 25:23-30,

26:35, 40:22-23). Neposredno ispred unutarnje zavjese ili zastora, koji je dijelio svetinju od svetinje nad svetinjama nalazio se zlatni kadioni oltar, sa kojeg se k Bogu svakodnevno uzdizao miomirisni oblak sa molitvama Božjeg naroda (Vidjeti Izlazak 30:1-10, 40:5, 26-27).

U svetinji nad svetinjama nalazio se kovčeg, tj. škrinja od dragocjenog drveta, u koju su bile položene dvije kamene ploče na koje je Bog upisao svoj zakon Deset Zapovijedi (Vidjeti Izlazak 25:10-22, 40:20-21; 1 Kraljevima 8:9). Iznad kovčega, kao poklopac ove svete škrinje, nalazilo se pomirilište, načinjeno od čistog zlata, koje su okruživala dva kerubina, svaki sa jedne strane. U ovom, drugom odjeljenju, Božja prisutnost očitovala se kao oblak slave smješten između kerubina neposredno iznad pomirilišta. Ovo je bilo učinjeno upravo na ovaj način kako bismo naučili da kada prekršimo Božji zakon, te samim time i počinimo grijeh (Vidjeti 1 Ivanova 3:4), još uvijek možemo dobiti oprost i milost kroz Krista, koju će Bog prihvatiti, kako bismo mogli biti u Njegovoj prisutnosti a da ne budemo uništeni.

Zamislite se kako odozgo promatrate raspored svetišta i njegovog namještaja: počevši od vanjskog dvorišta, i promatrajući kroz oba odjeljenja svetišta, najprije nailazimo na mjedeni žrtveni oltar (Vidjeti Izlazak 40:6), zatim ravnom linijom dalje vidimo mjedeni umivaonik (Vidjeti Izlazak 40:7, 30-32). Zatim kroz vanjski zastor ulazimo u prvo odjeljenje, te vidimo, s lijeve strane svijećnjak, a s desne, stol s (prinesenim) kruhovima. Neposredno ispred unutarnjeg zastora vidimo zlatni kadioni oltar. Kroz ovaj unutarnji zastor ulazimo u svetinju nad svetinjama, u kojoj neposredno pred sobom vidimo kovčeg saveza (ili zavjeta). Dok gledamo ovako cjelovitu sliku svetišta, zapazite da se jasno može vidjeti savršen križ.

Vidimo da je u svetištu i njegovim službama, Kristov križ zaista veliko središte čitavog plana otkupljenja ljudskog roda. Oko njega se vrti svaka biblijska istina. Sa njega dopiru zrake svjetlosti od početka do kraja, kako starog, tako i novog razdoblja. Kristov križ isto tako nadilazi ovozemaljski svijet i pruža djetetu vjere pogled u slavu buduće vječne nagrade koja čeka vjerne Božje svece. Križ također ukazuje na veliku Božju ljubav prema čitavom svemiru. Knez ovoga svijeta je zbačen. Optužbe koje je Sotona iznio protiv Boga oborene su te je sramota koju je nanio nebu zauvijek uklonjena. Jednako su tako održane i pravednost i nepromjenjivost Božjeg zakona, a anđeli su, baš kao i ljudi, privučeni k Otkupitelju.

Ovo je jedino Božje svetište koje je ikada postojalo na Zemlji o kojem Biblija daje ikakve informacije, i ono je bilo svetište koje je Bog naredio Mojsiju da izgradi. Pavao nam kaže da je ovo bilo svetište prvoga zavjeta ili saveza (Vidjeti Hebrejima 9:1). No, zar Novi zavjet ili savez nema svetišta?

"A glavno u ovom izlaganju jest: imamo takvog Velikog svećenika koji sjede zdesna prijestolja Veličanstva na nebesima kao bogoslužnik Svetinje i Šatora istinskoga što ga podiže Gospodin, a ne čovjek." Hebrejima 8:1-2.

Ovdje nam je otkriveno svetište Novoga zavjeta – nebeski šator. Zemaljsko svetište prvoga zavjeta podigao je čovjek, sagradio ga je Mojsije. No, ovo nebesko svetište podigao je Bog a ne čovjek. U svetištu prvoga saveza (ili Staroga zavjeta) službu su vršili zemaljski svećenici. U drugom, tj. novozavjetnom svetištu, Isus Krist, naš Veliki Svećenik služi s desne strane Bogu. Prema tome, jedno je svetište bilo na Zemlji, a drugo na nebu.

Svetište koje je sagradio Mojsije bilo je načinjeno po uzoru na nebeski hram. Gospod je uputio Mojsija:

"Sagradite mi ga (Svetište) posve po uzorku, što ću ti ga pokazati od Šatora i od svih oprema njegovih....Pripazi da to izvedeš točno po uzorku, što ti je bio pokazan na gori." Izlazak 25:9, 40 (Vidjeti također i Hebrejima 9:23, 8:5).

Ovo je bilo učinjeno upravo na ovaj način kako bi naša vjera mogla počivati na činjenici da na nebu postoji Svetište čije se službe vrše u svrhu otkupljenja čovječanstva. Ovaj nebeski hram, u kojem Isus služi u naše ime, veliki je izvornik, kojega je onaj koji je sagradio Mojsije bio samo preslika.

Sva bogoslužja u zemaljskom svetištu služila su kao poduka o istini nebeskog svetišta. Dok je zemaljski šator još stajao, put u nebeski šator još nije bio otvoren (Vidjeti Hebrejima 9:8). No, kada je Krist razapet, zastor u hramu poderan je na dva dijela, označavajući time uspostavu novog, i boljeg puta (Vidjeti Matej 27:51; Luka 23:45). Prvi se uklonio kako bi drugi, utemeljen na boljim obećanjima, mogao biti uspostavljen (Vidjeti Hebrejima 8:6). Dok je Krist boravio na zemlji, nije mogao biti svećenik (Vidjeti Hebrejima 8:4), te samim time nije mogao nuditi svoju prolivenu krv kao pomirenje za naše grijeh. No, Krist je ustao iz mrtvih, uznesen je na nebo, i tada je postao naš Veliki Svećenik, kako bi mogao pred Ocem ponuditi svoju vlastitu prolivenu krv u naše ime, i time izvršiti pomirenje za grijeh. Dakle, pomirenje za grijeh nije bilo moguće postići ili dovršiti na križu, već je ono moglo započeti jedino nakon što je Krist uznesen na nebo. Tamo je započeo svoju službu u nebeskom svetištu kao naš Veliki Svećenik. Kristova žrtva, koja je bila nužna kako bi se pomirenje uopće dogodilo, dovršena je na križu, no sâmo pomirenje ondje nije dovršeno.

Ova velika promjena sa zemaljskog svetišta na ono nebesko, nije mogla proći nezamijećeno. Bog je ovu veliku promjenu otkrio kroz svoje proroke – posebno kroz voljenoga učenika Ivana (Vidjeti Otkrivenje 4:1-5, 8:3-4, 9:13, 11:19, 14:17-18, 15:5-8).

No, ne samo da Krist u nebeskom svetištu nudi svoju dragocjenu krv pred Ocem u ime nas grešnika, (Vidjeti Hebrejima 9:11-14, 24-28), nego ondje možemo vidjeti i veličanstveno Božje prijestolje. Okruženo je čitavim mnoštvom anđela, koji čekaju spremni da izvrše svaku Božju zapovijed (Vidjeti Psalmi 103:19-20). Iz ovog se Božjeg prebivališta anđeli šalju kako bi odgovorili na molitve Božje djece ovdje na Zemlji (Vidjeti Danijel 9:21-23; Hebrejima 1:7, 14). Vidimo, dakle, da je nebesko svetište veliko središte aktivnosti, odakle se božanska snaga, potrebna za svladavanje svake kušnje, šalje svakome tko je s njome povezan vjerom.

Krist, naš sjajni Veliki Svećenik koji služi za nas, voljan je pružiti svoju moćnu ruku iz ovog nebeskog svetišta, kako bi s ljubavlju primio svaku ruku koja vjerom poseže za tom Pomoći koja je ponuđena. Svatko tko se vjerom dohvaća te Moćne Pomoći, sigurno može prijeći preko najstrmijih planina teškoće, dok je duša ispunjena svjetlošću koja se onda širi i na druge. Sve dok se vjerom čvrsto držimo uz Gospoda, imamo svjetlost i snagu iz svetišta odozgo. Dopustimo li pak sumnji ili strahu da prekinu ovu životno važnu vezu, tada smo u tami. Time ne samo da onemogućujemo svoj put naprijed, već i put naprijed onih koji nas okružuju.

Biblija otkriva da ne postoje samo ova dva svetišta: nebeski hram, tj. Prebivalište Svevišnjeg, gdje Krist posreduje u naše ime, i zemaljsko svetište sa svojim simboličkim (tipskim) službama, koje trebaju poučiti čovječanstvo velikim duhovnim istinama o planu spasenja od grijeha. No, postoji također i treći hram, razumijevanje kojeg je od iznimne važnosti. To je hram ljudskog tijela u kojemu Božji Duh želi vladati.

"Zar ne znate? Tijelo vaše hram je Duha Svetoga koji je u vama, koga imate od Boga, te niste svoji. Jer kupljeni ste otkupninom. Proslavite dakle Boga u tijelu i duhu svojem, koji su Božji!" 1 Korinćanima 6:19-20.

Ovo je to iskustvo Novoga zavjeta o kojem Bog govori kroz Jeremiju i Pavla: "Jer je ovo zavjet (savez), koji ću sklopiti s kućom Izraelovom poslije onih dana, govori Gospodin, stavit ću zakone svoje u um njihov, i u srcima njihovim napisat ću ih, i bit ću im Bog, i oni će biti narod moj." Hebrejima 8:10; Jeremija 31:33.

Kakva misao! Bog želi da vi budete Njegov hram, u kojem će On boraviti i vladati. Da, prijatelji, i Bog Otac i Isus Krist vole vas toliko da ne žele ostati na nebu, miljama daleko od vas. Umjesto toga, žele boraviti kod vas neposredno, i to kroz Duha Svetoga, Duha Istine. Ovo je uistinu tajna, bogata i slavna tajna!

"Tajnu, koja je bila skrivena od vjekova i pokoljenja, a sad se javi svetima njegovim, kojima Bog htjede objaviti, kako je bogata slava tajne ove među neznabošcima, a ta (tajna) je Krist u vama, nada slave, kojega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i učeći svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da prikažemo svakoga čovjeka savršena u Kristu Isusu; za što se i trudim, boreći se po njegovoj moći, koja silno radi u meni." Kološanima 1:26-29.

No, veliko pitanje koje si morate postaviti je: Volim li ja Boga do te mjere da sam voljan ili voljna srediti svoj život na takav način da Božanstvo može boraviti, živjeti i vladati u meni kao Njegovom svetom hramu i boravištu ovdje na Zemlji? Kakvi veličanstveni blagoslovi mogu biti naši kad bismo samo svoje živote stavili na raspolaganje Bogu, i dopustili Mu da vlada u nama i kroz nas. Ili ćete odlučiti nastaviti živjeti kvarnim životom i u grijehu, i dalje onečišćujući svoje tijelo tj. hram neumjerenim navikama, odbijajući Božju milostivu ponudu? Hoćete li dopustiti Đavlu da vas učini svojom sinagogom i prebivalištem u kojemu će vladati ovdje na Zemlji? Ili ćete izabrati jednoga, ili drugoga, jer obojici istovremeno ne možete služiti (Vidjeti Matej 6:24).

"Ali je Krist kao Sin nad kućom svojom. Ova smo kuća (prebivalište) mi, ako čvrsto do svršetka održimo pouzdanje i slavu nade. Zato, kao što govori Duh Sveti: 'Danas, ako glas njegov čujete, neka ne otvrdnu srca vaša, kao za (vrijeme) pobune, u dan napasti u pustinji! Pripazite, braćo, da ne bude kad u kojemu od vas zlo srce nevjerstva, da odstupi od Boga živoga.'" Hebrejima 3:6-8, 12.

"Ne ujarmlijte se s nevjernicima. Ta što ima pravednost s bezakonjem? Ili kakvo zajedništvo svjetlo s tamom? Kakvu slogu Krist s Belijarom? Ili kakav dio vjernik s nevjernikom? Kakav sporazum hram Božji s idolima? Jer mi smo hram Boga živoga, kao što reče Bog: Prebivat ću u njima i hoditi među njima; i bit ću Bog njihov, a oni narod moj. Zato iziđite iz njihove sredine i odvojite se, govori Gospodin, i ništa nečisto ne dotičite i ja ću vas primiti. I bit ću vam otac i vi ćete mi biti sinovi i kćeri, veli Gospodin Svemogući. Dakle, budući da imamo ta obećanja, očistimo se, ljubljeni, od svake ljage tijela i duha te dovršimo posvećenje u strahu Božjemu." 2 Korinćanima 6:14-18, 7:1.